

odnosa, da bi živio s drugima u odnosu solidarnosti i ljubavi. Zabranjeno mu je, dakle, igrati sam ili protiv drugih da bi njima gospodario ili ih uništavao. Zajedništvo je zlatno pravilo i u sportu, koji je značajna pojava društvenog okupljanja. Jasno je da onaj koji se bavi sportom želi pobijediti, ali ne igra kako bi stekao moć ili vlast nad drugim čovjekom. Natjecanje je sastavni dio sporta dok ostaje u granicama utakmice, ali je prijatna kad postane znak ekscentričnog i sebičnog protagonizma. Ako je lišen te socijalizacijske dimenzije, sport postaje fizička ekshibicija radi zarade i samodopadnog protagonizma ili pak puka sirova tehnika. Profesionalno bavljenje sportom može biti spektakl i zabaviti gledateljstvo, ali riskira da izgubi svoju sportsku dušu ako mu nedostaje mreža osobnih odnosa ljubavi i solidarnosti, što je oznaka svake uspjele ljudske djelatnosti." (Marijanović, *Odgajati sportom!*)² Ovaj

¹ Ivan Marijanović, *Odgajati sportom*, Kahetetski salezijanski centar, Zagreb, 1993

² Dario Novak, *Kršćanstvo i sport*, u: Ivana Zagorec (ur.), *O sportu drugačije: Humanistički aspekti sporta*, Hrvatsko filozofsko društvo, Zagreb, 2014., str. 99

citat oslikava teološku viziju uloge sporta i zajedništva u kršćanskom životu.

Mnoštvo crkvenih dokumenata ukazuje na fenomen sporta i na pozitivno karakteristike sporta za društvo. Primjerice, sport se spominje kao fenomen koji ima golemu edukativnu vrijednost u kojoj pojedinac uči odbacivati egoizam i suočavati se s ostalima. Važnost sporta je naglašavao i sveti papa Ivan Pavao II.: „Doista, ispravno bavljenje sportom mora biti praćeno umjerenošću i odgojem za odricanje; često ono zahtijeva i dobar timski duh, stav poštovanja, vrednovanja tuđih kvaliteta, iskrenost u igri i poniznost u prihvaćanju vlastitih granica. Sport, napokon, osobito u svojim manje natjecateljskim oblicima, znači i poziv na slavlje i na prijateljsko druženje. I kršćanin može, dakle, u sportu naći pomoć u razvoju stožernih kreposti - razboritosti, pravednosti, jakosti i umjerenosti - u utrci prema zadobivanju "neraspadljivoga" vijenca!"³

³ Isto. str. 105

ZAJEDNIŠTVO

Bog je na samom početku stvorio muškarca, a potom i ženu kako čovjek ne bi bio sam. Svima nama potrebna je zajednica koja će nam biti podrška i oslonac na našim životnim stazama da bi naš posljednji korak na ovom svijetu mogao biti onaj prema Nebu.

Zajednica su ljudi koji te prihvaćaju onakvih kakav jesi, sa svim svojim manama i nedostatcima. Zajednica su ljudi koji će te utješiti kad si tužan, a radovati se s tobom kad si radostan. Kad padneš i ne možeš ustati, zajednica će ti pružiti ruku. Svi smo mi dio barem obiteljske zajednice, a neki ljudi su uključeni u više zajednica. U svakom slučaju, ako krenete razmišljati

Sara Franić, Frama Gospe od Zdravlja

o životu i pogledate u prošlost, možete primijetiti koliko ste blagoslovljeni kao dio zajednice. Zajednica je uistinu dar od Boga. Zajedništvo je način života jedne zajednice. Zajedništvo je kad više nisam važna "ja", nego smo važni "mi". To zahtijeva puno žrtve, strpljenja i ljubavi, ali daje višestruke plodove. Zajedništvo je kad se male ruke slože i sagrađe veliki neboder. Iako je sam proces gradnje možda dugotrajan i iscrpljujući, plod je vrijedan divljenja i pokazuje nam kako je zajedništvu samo nebo granica.

